

... læs videre i bog 4:

BLODSUNGEN

Regnen drev ned ad ruderne, og en rumlende torden kom og gik over Vestmark, nogle gange fjern, andre gange meget tættere på. Ude over havet knitrede det af sommerlyn.

“Jeg er glad for at I ville komme,” sagde Shanaia. “Jeg ved jo slet ikke om det er noget, men det *føles* forkert.” Tårnfalken Kitti sad på hendes ene skulder. Det glimtede gyldent fra de halvt lukkede øjne, men man kunne se at Kitti egentlig helst ville sove nu og kun holdt sig vågen fordi vi var der. Tårnfalke er dagfugle. Om aftenen bliver de søvnige, og selv om det egentlig ikke var supersent, gjorde uvejret det dunkelt og næsten midnatsmørkt i stuen.

“Selvfølgelig kommer vi,” sagde min Moster Isa.

“Ja, selvfølgelig,” sagde Ingentingen som et lille tappert ekko. Hun holdt vingerne tæt ind til kroppen, og hendes spidse blege pigeansigt så endnu mere sørgmodigt ud end det plejede. Man kunne vel godt sige at Vestmark var hendes barndomshjem, men det var ikke ligefrem rare minder hun havde herfra. Da jeg mødte hende første gang havde hun været spærret inde i et fuglebur, møgbeskidt, ensom og forsømt.

I en papkasse på bordet lå en hare. Ligesom tårnfalken havde også den halvt lukkede øjne, men det var ikke fordi den var søvnig. Det var fordi den var syg. Det væskede fra

“Hvad?”

“Dér. I pelsen.”

“Der kravler en del tæger på den,” sagde Shanaia.

“Jeg fjerner dem når jeg får øje på dem.”

“Er det derfor den er syg?”

“Nej, du tænker nok på skovflåter. Nogle tæger kan godt stikke, men de suger ikke blod. Nogle spiser insekter, andre lever faktisk kun af plantesaft.”

“Men hvis de ikke suger blod, hvorfor sidder de så på haren? Og hvorfor lyser de?”

“Lyser?”

“Ja. Jeg kunne se det da det lynede lige før.”

“Der er en dér,” sagde Ingentingen hjælpsomt og pegede med den ene vingespids. “Lige bag dens øre.”

Haren lå bare og smågispede. Det sitrede lidt i dens ører nu og da, og næsefløjene bevægede sig ud og ind, men det var ikke nogen nysgerrig kanin-vimren, det var nok mere fordi den havde svært ved at få vejret. Moster Isa fandt det lille grønne dyr som Ingentingen pegede på, og pillede det ud af harens pels med tommel- og pegefinger. Hun holdt tægen op mod lyset. Den var meget større end en skovflåt, over en centimeter lang. Dens kraftige grønne rygskjold glitrede mellem hendes fingre.

“*Palomena prasina*,” sagde hun. “Grøn bredtæge. Det er præcis en af dem der lever af at guffe plantesaft i sig fra træernes blade og bær. Den er egentlig ganske pæn, ikke?”

“Joh,” sagde jeg lidt tvivlrådigt. “Men hvorfor er den her? Der er da ikke meget plantesaft at hente på en hare.”

“Næh, det kan du have ret i.”

“Må jeg se den?” spurgte jeg.

“Selvfølgelig.”

Moster Isa holdt forsigtigt tægen frem så jeg kunne tage den. Den sad i min håndflade i nogle sekunder, så begyndte den at kravle hen mod min pegefinger. Jeg kunne mærke de seks små grønne ben krable mod huden.

KA-BoOOOOOOOOOMMMMmmmmmmmmmm.

Lynet blændede mig i præcis samme sekund som tordenbraget lød. Jeg stod et øjeblik både blind og døv, og lige præcis da mærkede jeg et stik.

“Av!” Jeg rystede hånden, men den lille tæge var ikke sådan at ryste af. Den havde suget sig fast i den tynde hud mellem pegefinger og langemand, og pludselig gled der en rød bølge hen over den grønne bagkrop. Det var bare et øjeblik, så forsvandt det igen, og tægen så lige så grøn og uskyldig ud som før. Den slap sit bid og kravlede videre som om intet var hændt. Men mellem mine fingre pibede en enkelt bloddråbe frem, mørkerød og perleblank.

“Den bed mig!” sagde jeg. “Den ... altså, jeg er ret sikker på at den sugede blod i sig.”

“Måske troede den du var et bøgeblad,” foreslog Ingentingen.

“Er du sikker?” spurgte Moster Isa.

Jeg holdt hånden frem så hun selv kunne se.

“Det giver jo slet ingen mening,” sagde hun og rynkede brynene.

“Jamen, du kan jo selv se ...”

“Ja. Jeg siger ikke du tager fejl. Det er bare ...”

“Bare hvad?”

“Tæger suger *ikke* blod. I særdeleshed ikke grønne bredtæger. Det ville være nogenlunde lige så unaturligt som hvis haren dér pludselig begyndte at spise røde bøffer.”

Det var begyndt at svie i tægebiddet. Jeg gned uvilkårligt på det med tommelfingeren og fik så selvfølgelig også blod på den. Uden at tænke over det stak jeg tommelspiden i munden og suttede blodet af den. Jeg mener, det gør man jo. Hvis man river sig på noget, stikker man fingeren i munden. Det gør alle.

Men det skulle jeg ikke have gjort.

Der var en smag som ikke kun var blod – en ætsende bitterhed der brændte på tungen og samtidig smagte af råddenskab og død. Lysene i stuen blev pludselig underligt fjerne, og det buldrede i mine ører.

Ja. Ja, ja, ja!

Jeg vidste ikke om de andre kunne høre den triumferende stemme, men i mit hoved ringede den lige så højt som tordenbragene.

Shanaia havde rettet sig op med et ryk, og der kom en halvkvalt lyd fra hende.

“Hvad er der?” spurgte Moster Isa.

“Vestmark,” sagde Shanaia. “Der sker noget ... jeg ved ikke ... jeg kan bare mærke ...” Og så sank hun pludselig sammen som om benene ikke længere kunne bære hende. Kitti skreg skingert og lettede på tunge klodsede vinger.

“Shanaia!”

Hun så op på os, eller måske mest på mig, og hendes ansigt var ligblegt. Hendes øjne var så sorte at det så ud som om nogen bare havde boret to huller i hendes kranium.

“Det begynder med blod,” sagde hun, og lød helt fremmed og meget ældre end hun plejede. “Clara, hvorfor gjorde du det? Nu ... nu begynder det.”

Jeg havde absolut ingen anelse om hvad hun mente. Jeg skævede til Moster Isa, men hun så lige så forvirret ud. Shanaia kom usikkert på benene igen og nærmest løb hen til bogreolen der dækkede hele den ene væg. Hun lod fingrene glide hen over de slidte læderrygge til hun fandt det hun ledte efter.

“Her,” sagde hun. “Se selv!”

Det var ikke en trykt bog, det var snarere en slags notesbog, men en meget gammel én. *VESTMARK 1911-1913* stod der udenpå, med sirlige skråkriftbogstaver.

Shanaia lagde bogen på bordet ved siden af kassen med haren og begyndte at blade i den. Den var fuld af en blanding af dagbogsnotater, naturiagttagelser og opskrifter, fuldkommen som de optegnelser Shanaias Tante Abbie havde gjort på det hun troede var de tomme sider i Viridians bog. Det lignede faktisk oven i købet Tante Abbies håndskrift, men det kunne det vel ikke være? Det var kun fire-fem år siden hun var død, og selv for en vildheks var det vel lidt af en bedrift at blive mere end hundrede år gammel?

Shanaia prikkede på en side med en sortlakeret pegefingernegl.

“Læs selv,” sagde hun.

Moster Isa og jeg var lige ved at støde hovederne sammen fordi vi begge ville læse på samme tid. Ingentingen blafrede med vingerne og sagde ivrigt:

“Også mig, også mig. Jeg vil også se!”

8. Maj, 1911, stod der. *Havde drømmen igen. Det er nu tredje gang. Jeg bryder mig ellers ikke stort om varselsdrømme, alt for ofte bliver det hysteri, som når nu Augustina sukker og vrider hænder blot fordi hun har drømt om en sort fugl og er overbevist om at nogen eller noget vil dø. Hun får altid ret, for hun tæller mus og sommerfugle og deslige med i regnskabet, og så sent som i forgårs pegede hun triumferende på en solsort der var ved at sluge en regnorm, og proklamerede at varslet var gået i opfyldelse. Det var det vel også – for ormen, i hvert fald.*

Min drøm er anderledes. Den består mest af ord. Jeg ligger bare i mørket og hører nogen hviske. Og det de hvisker, er altid det samme:

Dyr sygner hen. Lynet synger.

Mure ryster. Jorden gynger.

Det begynder med blod

når ondet spirer af gammel rod

Mørket vinder

Hjulet spinder

Ven bliver fjende

og fjende ven

den tid hvor blodsungen kommer igen

Så. Nu har jeg skrevet det ned. Jeg ved ikke hvorfor, men noget ved ordene får det til at løbe mig koldt ned ad ryggen,

det er som om de ikke vil slippe mig, ikke engang når jeg vågner. Nu står de her på papiret, så kan det være jeg ikke behøver at drømme dem igen i nat. Og nu må jeg hellere gå ud og hjælpe Augustina i køkkenhaven. Jeg kan høre hun har fundet hvepseboet i havemuren. Stakkels hvepse.

“Hvem har skrevet det?” spurgte Moster Isa.

“Tante Abbie.”

“For hundrede år siden?” kunne jeg ikke lade være med at sige, selv om det kom til at lyde som om jeg ikke troede på hende.

“Ja,” sagde Shanaia bare, som om den slags var helt almindeligt. “Men kan I ikke se hvor det passer? Dyr sygner hen ...” Hun pegede på haren. “Lynet synger ...”

“Jorden gyngede ikke,” påpegede Moster Isa. Men Shanaia var ikke enig.

“Kunne I ikke mærke det? Det var derfor jeg faldt. Det var som om hele Vestmark rystede under fødderne på mig.”

“Jeg ... fik det altså også lidt underligt,” sagde jeg. “Moster Isa, hvad hvis det passer?”

Tordenvejret var ved at trække væk. Lynene var fjernere nu, bragene mindre voldsomme. Derfor var det også lidt mærkeligt at det lige præcis var da at lyset gik ud i hele huset.

Udkommer efterår 2012